at „Kvindesagen" er noget, som endnu er fremmed eller ialtfald lidet kendt i de kristelige Foreninger. Det er imidlertid ikke Tilfældet I de kristelige Foreninger har vi mange Elementer fra Kvindesagen, mange flere end vi kanske selv ved.

Naar vi tager for os de kristelige Foreninger „Diakonissesagen", „Kristelig Forening for unge Kvinder", „Kvindelige Missionsarbejdere", „Lærerindernes Missionsforbund" o. s. v., saa er hvert af disse Arbejder i og for sig et Stykke Kvindesag. — Hvad er der f. Eks. ikke gennem den kvindelige Diakoni og Sygepleje gjort for en Indsats i Kvindens Frigørelse til et bestemt Kald. Eller hvis vi tænker paa *„Kristelig Forening for unge Kvinder"*, som nu er en Verdensorganisation, der tæller Tusinder af Medlemmer. De har sat sig som Opgave at udvikle de unge Piger, aandelig, legemlig, socialt. De arbejder blandt Kvinder af alle Samfundsklasser og i alle Livsstillinger. De opretter Hjem og holder Møder for Tjenestepiger, Forretningsdamer og Lærerinder.

Ved den netop afholdte Verdenskonference i Berlin var 29 Nationer repræsenteret gennem 850 Delegerede. Cirkus Busch, der rummer 7000 Mennesker, var ved Aabningsmødet fyldt næsten udelukkende af Kvinder. Emnerne, som blev behandlet var: 1) K. F. U. K.s sociale Opgave. 2) K. F. U. K.s evangeliserende Opgave og 3) K. F. U. K.s missionerende Opgave. Det sidste Emne indlededes af en Japanerinde, Frk. Kawai, der selv var et levende Eksempel paa, hvad Kvindesag og Kristendom havde faaet udrettet. Hun var nu et stort Redshab for Gud blandtsit Folks Kvinder.

Og Foreningen „Kvindelige Missionsarbejdere" — K. M. A. — der har som sit Formaal at uddanne og faa udsendt Kvinder som Arbejdere paa Missionsmarken, er ikke ogsaa den i sit Princip og i sin Virksomhed et Stykke Kvindesag.

Det er 16 Aar siden svenske Kvinder, 10 Aar siden danske Kvinder og 8 Aar siden norske Kvinder sluttede sig sammen under Navnet „Kvindelige Missionsarbejdere" med det Formaal, at udbrede Guds Rige i ikke kristne Lande.

Dette er ikke saaledes at forstaa, at norske, svenske og danske Kvinder ikke har arbejdet for Missionen før den Tid; gennem de saakaldte Kvindeforeninger har de været med i trofast Arbejde lige fra Missionens første Dage. Men det var dog et mere indirekte Arbejde. De samlede Penge ind, gav sine Gaver og levede og virkede for Gerningen gennem sin Bøn. Men Dagen kom, da Gud kaldte Missionens Kvinder ud i den mere direkte Tjeneste. Der blev Brug for kvindelige Arbejdere ogsaa paa Missionsmarkerne. Først var det Missionærernes Hustruer, disse trofaste, selvforglemmende Kvinder, som lige fra Missionens første banebrydende Dage altid har udført et selvforglemmende Arbejde ved sin Mands Side. Paa saa mange Maader blev disse Kvinder Banebrydere for Guds Rige i Hedningeland. Modig fulgte de deres Mænd ind i Nød og Savn af saa mange Slags, og mange, mange af dem gav alt, lige til sit Liv. De lærte de fremmede Folk, hvad et Hjem er, hvad en kristen Hustru og Moder kan være for Mand og Børn. De løftede de hedenske Kvinder ud af Slaveri, Nedværdigelse og Vankundighed. De blev ogsaa Sæden, som blev lagt i Jorden, „Hvedekornet", som, naar det atter spirer op, bliver til de *mange* Korn. Mens de ofrede og kæmpede derude ved sin Mands Side, spirede mere og mere af Missionssind frem hos deres Søstre herhjemme, og Dagen kom, da Guds Kald kunde finde Genklang ogsaa hos den *ugifte* Kvinde. Nu har ogsaa hun faaet det hellige Mod, der tør vove alt, naar Gud kalder. Og nu har Missionsselskaberne ogsaa naaet saa langt, at de *vovede* det nye Skridt: at sende Kvinder ud i *selvstændig* Arbejde paa Missionsmarken.

Netop paa dette Punkt synes jeg, vi